

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1005/2021
28.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бранка Бајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 1К. 532/20 од 04.03.2021. године и Вишег суда у Суботици Кж1. 42/21 од 15.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранка Бајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 1К. 532/20 од 04.03.2021. године и Вишег суда у Суботици Кж1. 42/21 од 15.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 1К. 532/20 од 04.03.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1. 42/21 од 15.06.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Суботици 1К. 532/20 од 04.03.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Бранко Бајић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и утврди да је

побијаним пресудама закон повређен на штету окривљеног или да побијане пресуде укине или преиначи у складу са одредбама члана 492. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је одржао седницу већа о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је у побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело које је окривљеном стављено на терет није кривично дело. Наиме, по браниочевим наводима забрану окупљања не може да прекрши једно лице, јер једно лице не може да се окупља „са самим собом“, већ ово дело може бити извршено искључиво од стране два или више лица.

Кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије у смислу члана 248. Кривичног законика (КЗ) чини лице које за време епидемије какве опасне заразне болести не поступа по прописима, одлукама или наредбама којима се одређују мере за њено сузбијање или спречавање.

Одредбом члана 4. став 2. Уредбе о мерама за време ванредног стања („Службени гласник РС“, број 31/20, 36/20, 38/20, 39/20) одређено је да се у затвореном простору забрањују сва окупљања осим окупљања која су од посебног интереса за рад и функционисање државних органа и служби, за чије одржавање посебно одобрење у складу са овом одлуком издаје министар унутрашњих послова.

Из списка предмета утврђује се да је окривљеном стављено на терет да је „са још четири лица затечен од стране полицијских службеника ПС Мали Иђош у угоститељском објекту „ББ“ у ..., улица ..., чији је власник, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено“. Дакле, из радње извршења описане у изреци првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени АА, заједно са још четири лица, затечен у угоститељском објекту дана 13.04.2020. године за време епидемије, те да није поступао по одлукама којима се одређују мере за њено спречавање, јер је поступио противно члану 4. став 2. Уредбе о мерама за време ванредног стања, стога се у његовим радњама стичу сви како субјективни, тако и објективни елементи кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика.

Имајући у виду напред наведено, супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени су као неосновани.

Из напред наведених разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучено као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**